

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 12

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 ianuarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
2.146/2024. — Ordin pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 141/2017 privind aprobarea formularelor specifice pentru verificarea respectării criteriilor de eligibilitate aferente protocoalelor terapeutice pentru medicamentele notate cu (**) ¹ , (**) ¹ Ω și (**) ¹ β în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare, și a metodologiei de transmitere a acestora în platformă informatică din asigurările de sănătate	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 66 din 28 octombrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–9
Decizia nr. 86 din 18 noiembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–15
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
41.881/2024. — Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor pentru Senat și Camera Deputaților din anul 2024	15
★	
Rectificări	16

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 141/2017 privind aprobarea formularelor specifice pentru verificarea respectării criteriilor de eligibilitate aferente protocoalelor terapeutice pentru medicamentele notate cu ()¹, (**)¹ Ω și (**)¹ β în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare, și a metodologiei de transmitere a acestora în platforma informatică din asigurările de sănătate**

Având în vedere:

— art. 241 și art. 278 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (1) pct. 27, art. 8, art. 18 pct. 17 și art. 37 din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul de aprobare nr. DG 8.781 din 18.12.2024 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în temeiul dispozițiilor:

— art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 141/2017 privind aprobarea formularelor specifice pentru verificarea respectării criteriilor de eligibilitate aferente protocoalelor terapeutice pentru medicamentele notate cu (**)¹, (**)¹ Ω și (**)¹ β în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile

comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare, și a metodologiei de transmitere a acestora în platforma informatică din asigurările de sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 și 151 bis din 28 februarie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. În tabel, poziția 250 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod formular specific	DCI/afecțiune
„250	L01XE18.2	RUXOLITINIBUM — boală grefă contra gazdă”

2. Formularele specifice corespunzătoare pozițiilor 35, 121, 156, 171, 175, 185, 190, 215, 218, 219, 223, 240, 242 și 250 se modifică și se înlocuiesc cu formularele prevăzute în anexele nr. 1-14 la prezentul ordin.

Art. II. — Anexele nr. 1-14*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina web a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate la adresa www.cnas.ro.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Valeria Herdea

București, 18 decembrie 2024.
Nr. 2.146.

*) Anexele nr. 1-14 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din sos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 66**din 28 octombrie 2024**

Dosar nr. 1.771/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.771/1/2024 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă prin sintagma «asigurarea de salarii de bază egale pentru munca de valoare egală» prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se înțelege și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, respectiv unele au studii superioare, iar altele au studii medii; dacă atribuțiile scrise în fișa postului au vreo relevanță, câtă vreme munca prestată este efectiv aceeași.»

5. Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit și punctul de vedere din partea Consiliului Local al Municipiului Alba Iulia.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizărilor

7. Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a dispus, prin Încheierea de la 18 iulie 2024, în Dosarul nr. 3.678/107/2023, la care s-a conexas Dosarul nr. 5.086/107/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă prin sintagma «asigurarea de salarii de bază egale pentru munca de valoare egală» prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se înțelege și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, respectiv unele au studii superioare, iar altele au studii medii; dacă atribuțiile scrise în fișa postului au vreo relevanță, câtă vreme munca prestată este efectiv aceeași.»

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 1.771/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 28 octombrie 2024.

9. Ulterior, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost înregistrate, cu nr. 1.772/1/2024 și 1.773/1/2024, sesizările formulate de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la aceeași problemă de drept.

10. Având în vedere existența unei strânse legături între obiectul primei sesizări și obiectele sesizărilor înregistrate ulterior, în temeiul art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 1.772/1/2024 și nr. 1.773/1/2024 la Dosarul nr. 1.771/1/2024.

II. Normele de drept intern incidente

11. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

SECȚIUNEA a 2-a

Principiile sistemului de salarizare

Principii

Art. 6. — Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...)

III. Expunerea succintă a proceselor

12. Sesizările conexe sunt formulate în litigii în care reclamantii, polițiști locali cu studii medii, solicită să fie salariați la același nivel ca și colegii lor care desfășoară aceeași activitate, dar au studii superioare, și care beneficiază de un salariu de bază mai mare, solicitând în acest sens anularea în ceea ce îi privește a hotărârilor de consiliu local de stabilire a ierarhiei funcțiilor, precum și a dispozițiilor de salarizare emise de primar.

13. În motivare, reclamantii au arătat că dețin funcția publică specifică de execuție de polițist local, studii medii în cadrul Biroului ordine și liniște publică din Serviciul poliția locală aflat în aparatul de specialitate al primarului municipiului A. În cadrul serviciului respectiv își desfășoară activitatea și polițiști locali cu studii superioare, care desfășoară aceeași muncă și au aceleași atribuții și responsabilități ca și reclamantii, dar care sunt salariați în quantum superior.

14. Or, atribuțiile și responsabilitățile polițiștilor locali, atât cu studii medii, cât și cu studii superioare sunt identice, întrucât izvorăsc direct din lege, anume Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 155/2010*), actul normativ nefăcând nicio diferență între atribuțiile polițiștilor locali cu studii medii și cele ale polițiștilor locali cu studii superioare.

15. Salariul de bază al polițiștilor locali se stabilește de către consiliul local potrivit art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 și se impunea a fi egal pentru polițiștii locali, indiferent dacă aceștia au studii medii sau superioare, câtă vreme atribuțiile și munca efectiv desfășurată sunt identice și nu există nicio interdicție în Legea nr. 155/2010 care să împiedice această egalizare.

16. Din moment ce reclamantii, în calitate de polițiști locali cu studii medii, au un salariu de bază lunar mai mic decât colegii lor, polițiști locali cu studii superioare, cu toate că desfășoară aceeași muncă, iar atribuțiile și responsabilitățile din fișa postului sunt identice, în mod evident se află în fața unei discriminări, fiind încălcat principiul egalității de tratament, consacrat de art. 41 din Constituția României și art. 6 alin. (3) din Codul muncii, potrivit căruia pentru munca egală plata trebuie să fie egală, fiind interzisă orice discriminare cu privire la elementele și condițiile de remunerare.

17. Principiul egalității de tratament presupune acordarea unui salariu de bază egal angajaților care prestează aceeași muncă sau o muncă de valoare egală și care au aceeași pregătire profesională.

18. Sintagma „pregătire profesională” se referă strict la pregătirea necesară pentru ocuparea funcției pe care este

încadrată persoana, și nu la studiile medii sau superioare pe care le deține aceasta. Or, atât polițiștii locali cu studii superioare, cât și polițiștii locali cu studii medii au făcut același curs de formare și dețin diplome cu competențe identice. Acest curs de pregătire este obligatoriu pentru ocuparea funcției de polițist local, indiferent de studiile deținute (medii sau superioare), fiind prevăzut de art. 18 din Legea nr. 155/2010.

19. Prin urmare, singura pregătire profesională necesară și obligatorie pentru ocuparea funcției de polițist local, indiferent că acesta are studii medii sau superioare, este un curs de formare profesională cu o durată de 3 luni.

20. Pârâții au formulat întâmpinări, prin care au solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, susținându-se că, potrivit art. 34 din Legea nr. 155/2010, drepturile salariale ale personalului poliției locale se stabilesc potrivit prevederilor legale aplicabile personalului din aparatul de specialitate al primarului.

21. Nomenclatorul funcțiilor necesare desfășurării activităților specifice fiecărei instituții sau autorități a administrației publice locale, precum și ierarhia funcțiilor sunt prevăzute în anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. III și cap. II lit. A pct. IV, conform art. 11 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017.

22. Funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

23. Diferențele salariale invocate de către reclamantii în acțiune nu pot constitui acte sau fapte de discriminare în sensul celor reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, de vreme ce în stabilirea salariului de bază au fost respectate principiile și criteriile enunțate în Legea-cadru nr. 153/2017.

24. La stabilirea salariilor reclamantilor au fost respectate toate principiile prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, anume principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor [art. 6 lit. d)].

25. Mai mult, la art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, funcția similară este definită ca fiind o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

26. Cu privire la afirmația reclamantilor că singura pregătire profesională necesară și obligatorie pentru ocuparea funcției de polițist local este cursul de formare profesională care are o durată de 3 luni, s-a învederat că este eronată, deoarece art. 18 alin. (5) din Legea nr. 155/2010 stabilește că „Finalizarea programelor de formare prevăzute la alin. (1) și (2) se face prin examen de absolvire, conform planului de învățământ. În urma promovării examenului, polițiștii locali obțin un certificat de absolvire eliberat, în condițiile legii, de către instituția organizatoare”.

27. În cadrul soluționării cauzelor, după adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a pus în vedere părților să își exprime opinia cu privire la incidența în cauză a prevederilor acestui act normativ și să propună, după caz, chestiunea de drept cu care ar trebui sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a se pronunța asupra dezlegării problemei de drept care face obiectul prezentului dosar.

28. Ca urmare, reclamanții au depus la dosare cereri de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea următoarei probleme de drept: „Dacă prin sintagma «asigurarea de salarii de bază egale pentru munca de valoare egală» prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se înțelege și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, respectiv unele au studii superioare, iar altele au studii medii; dacă atribuțiile scrise în fișa postului au vreo relevanță, câtă vreme munca prestată este efectiv aceeași.”

29. Cererile de sesizare au fost admise prin încheierile anterior menționate, dispunându-se totodată, în temeiul art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea judecării până la soluționarea chestiunii de drept.

IV. Motivele reținute de titularii sesizărilor

30. Instanța de trimitere a apreciat că litigiul de față face obiectul normei imperative din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

31. S-a mai constatat că problema de drept invocată este nouă, nu a mai fost dezlegată de către Înalta Curte de Casație și Justiție și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

32. De asemenea, lămurirea problemei de drept invocate are o influență hotărâtoare asupra modului de soluționare a fondului cauzei, având în vedere că, prin cererea de chemare în judecată, reclamanții încadrați ca polițiști locali cu studii medii solicită să li se acorde același salariu de care beneficiază polițiștii locali încadrați în baza studiilor superioare.

33. Sub aspectul admisibilității, s-a avut în vedere și faptul că obiectul cauzei se referă la drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, iar potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 „Dacă, în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată învestit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

V. Punctele de vedere ale părților

34. Reclamanții au solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără a prezenta puncte de vedere asupra chestiunilor de drept supuse dezlegării.

VI. Punctele de vedere ale completurilor care au formulat sesizările

35. Instanțele de trimitere au arătat că, deși art. 7 din Legea nr. 155/2010 nu reglementează atribuții distincte în funcție de nivelul studiilor, trebuie analizate în concret fișele posturilor polițiștilor locali cu studii medii în comparație cu fișele posturilor polițiștilor locali cu studii superioare. Existența cel puțin a unei atribuții suplimentare sau care cuprinde sarcini de serviciu de dificultate sporită pentru polițiștii locali cu studii superioare atrage o diferențiere sub aspectul atribuțiilor și responsabilităților, ceea ce justifică și o diferențiere sub aspect salarial.

36. Mai mult decât atât, nu este vorba de ipoteza unor funcții similare; această noțiune este descrisă de art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017 și reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și

condiții de muncă; or, atât timp cât reclamanții nu se află în aceleași condiții de studii cu elementul comparator rezultă inexistența unei stări de discriminare sub aspect salarial.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

37. Cu excepția Curții de Apel Constanța, instanțele naționale au comunicat că nu au identificat practică judiciară relevantă și au înaintat doar opinii teoretice ale judecătorilor cu privire la problema de drept supusă interpretării.

38. Astfel, Tribunalul Brașov a învederat că opinia acestei instanțe este în concordanță cu prevederile Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora principiul egalității presupune că salariile de bază ar trebui să fie egale pentru muncă de valoare egală, iar acest principiu trebuie aplicat indiferent de nivelul de studii al angajaților. În plus, dacă atribuțiile efective ale posturilor sunt similare sau identice, indiferent de nivelul de studii, atunci salariile de bază ar trebui să fie egale. În ceea ce privește atribuțiile scrise în fișa postului, acestea pot fi relevante, dar, în cazul în care există circumstanțe specifice care justifică diferențe salariale (cum ar fi responsabilități suplimentare sau experiență), acestea ar trebui să fie evaluate în mod corespunzător. În concluzie, salariile de bază ar trebui să fie egale pentru munca de valoare egală, indiferent de nivelul de studii, cu respectarea principiului egalității și a atribuțiilor postului.

39. Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal a opinat că prin sintagma în discuție nu se înțelege ipoteza în care munca prestată este aceeași, dacă diferă studiile persoanelor care efectuează munca; în motivare, s-a arătat că prevederile Legii-cadru nr. 153/2017 trebuie interpretate sistematic, art. 6 lit. c), indicat de autorul sesizării, neavând o existență de sine stătătoare. Astfel, prin art. 6 lit. d) din aceeași lege este reglementat principiul importanței sociale a muncii, conform căruia salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor.

Anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017, cap. I art. 1, prevede că: „Salariile de bază ale personalului de execuție din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului, sunt diferențiate după nivelul studiilor.”

Așadar, salariile de bază ale personalului de execuție din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, nu sunt stabilite uniform, ci diferențiat, în considerarea nivelului studiilor.

Atribuțiile specifice, competențele, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt mai sporite în cadrul muncii prestate de către personalul cu studii superioare, față de cele exercitate de către personalul cu studii medii.

Stabilirea unor salarii de bază diferențiate este justificată, astfel, fie de nivelul sporit al atribuțiilor specifice, fie de prestarea unei munci căreia legea îi recunoaște o complexitate mai ridicată în considerarea volumului de activitate crescut față de personalul cu studii medii.

40. Tribunalul Ilfov a opinat că sintagma „asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală” prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu include și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă nivelul studiilor persoanelor care efectuează munca.

41. Tribunalul Teleorman a apreciat că prin sintagma „asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală” se înțelege situația în care munca prestată este aceeași și sunt îndeplinite aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție, vechime în specialitate, având relevanță atribuțiile scrise în fișa postului, chiar dacă munca prestată este aceeași.

42. Din hotărârile identificate, la nivelul Curții de Apel Constanța s-a apreciat că stabilirea salarizării personalului bugetar diferențiate, în funcție de nivelul studiilor, nu ar putea constitui o discriminare, cât timp persoanele care invocă diferența de tratament se regăsesc în situații semnificativ diferite, iar aceasta este rezonabilă și justificată obiectiv de necesitatea instituirii unui sistem de salarizare unitar la nivelul sectorului bugetar pe baza principiilor enumerate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017.

43. Tribunalul Galați a apreciat că prin sintagma „asigurarea de salarii de bază egale pentru munca de valoare egală” prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu se înțelege și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, fiind necesar ca studiile și munca să fie egale. Totodată, atribuțiile scrise în fișa postului au o relevanță aparte chiar dacă munca prestată este efectiv aceeași.

44. Curtea de Apel Iași a opinat că, în situația în care studiile superioare sunt relevante/necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor, diferențierea salarială dintre funcționarii cu studii medii și funcționarii cu studii superioare nu încalcă principiul egalității reglementat de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017.

45. Punctul de vedere exprimat la nivelul Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Prahova este în sensul că sintagma „asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală” prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 are în vedere și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, respectiv unele au studii superioare, iar altele au studii medii; atribuțiile scrise în fișa postului nu au relevanță, câtă vreme munca prestată este efectiv aceeași.

46. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

47. În procedurile de unificare a practicii judiciare au fost identificate mai multe decizii care pot prezenta relevanță în analiza sesizării de față.

48. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost anterior investită cu interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 155/2010, conform cărora „Drepturile salariale ale personalului poliției locale se stabilesc potrivit prevederilor legale aplicabile personalului din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al primarului general al municipiului București”, coroborat cu art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017, care are următorul cuprins:

„(1) Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al

Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților.

(2) Nomenclatorul funcțiilor necesare desfășurării activităților specifice fiecărei instituții sau autorități a administrației publice locale, precum și ierarhia funcțiilor sunt prevăzute în anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. III și cap. II lit. A pct. IV.

(3) Stabilirea salariilor lunare potrivit alin. (1) se realizează de către ordonatorul de credite, cu respectarea prevederilor art. 25.

(4) Nivelul veniturilor salariale se stabilește, în condițiile prevăzute la alin. (1) și (3), fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București, exclusiv majorările prevăzute la art. 16 alin. (2), cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli.”

49. Prin Decizia nr. 1/2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor legale anterior citate, *stabilirea drepturilor salariale ale personalului poliției locale nu trebuie să se facă în același cuantum cu drepturile salariale ale personalului din aparatul de specialitate al primarului.*

50. În considerentele acestei decizii se arată că polițiștii locali sunt în prezent asimilați funcționarilor publici și că salarizarea acestora se realizează în temeiul prevederilor art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017, prin act de dispoziție al ordonatorului principal de credite, aprobat prin hotărâre a consiliului local, iar singurele limitări pe care legea le impune ordonatorilor de credite în stabilirea drepturilor salariale ale personalului propriu sau celui al instituțiilor publice din subordine se referă la minimul și maximul acestora, cu încadrarea, evident, în limitele creditelor bugetare aprobate (considerentul 72).

51. În virtutea prevederilor legale menționate, stabilirea grilei de salarizare pentru personalul din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al primarului general al municipiului București, în ceea ce îi privește pe funcționarii publici, rămâne la latitudinea ordonatorului principal de credite, cu respectarea limitelor minime și maxime instituite de lege (considerentele 68 și 41).

52. Se mai constată că „este vorba despre situația de excepție de salarizare a personalului din familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație», unde nu există o anexă care să cuprindă salariile de bază și unde ordonatorul principal de credite are libertatea de a stabili un cuantum al salariului diferit pentru personalul din domenii diferite de activitate, ba chiar din același domeniu de activitate, conform principiului reglementat la art. 8 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căruia «Ierarhizarea posturilor în vederea stabilirii salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție și a indemnizațiilor de încadrare, atât între domeniile de activitate, cât și în cadrul aceluiași domeniu, are la bază următoarele criterii generale: (...)»” (considerentul 78).

53. Aceste criterii generale care stau la baza ierarhizării posturilor în vederea stabilirii salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție și a indemnizațiilor de încadrare, atât între domeniile de activitate, cât și în cadrul aceluiași domeniu, prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, sunt: a) cunoștințe și experiență; b) complexitate, creativitate și diversitate a activităților; c) judecata și impactul deciziilor; d) responsabilitate, coordonare și supervizare; e) dialog social și comunicare; f) condiții de muncă; g) incompatibilități și regimuri speciale.

54. Așadar, conform deciziei amintite, chiar în cadrul aceluiași domeniu de activitate, nu este obligatoriu ca ordonatorul principal de credite să stabilească un quantum egal al salariului pentru întregul personal, acesta putând fi diferit, cu condiția de a fi respectate criteriile generale prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

55. Prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și a stabilit că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

56. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, a admis sesizarea și a stabilit că dreptul reglementat de art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o „funcție similară” cu a acestora, astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017.

57. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 2.435/1/2023, a admis sesizarea și, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, a stabilit că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

58. *La nivelul Curții Constituționale* poate prezenta relevanță Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016.

59. De asemenea, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019 (reluată ulterior în celelalte decizii, precum: Decizia nr. 834 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 6 aprilie 2020; Decizia nr. 337 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 8 ianuarie 2021; Decizia nr. 370 din 16 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1308 din 30 decembrie 2020; Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 28 aprilie 2021; Decizia nr. 53 din 15 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 27 mai 2022), a reținut, la paragrafele 26-34, următoarele:

„(...) Curtea reține că, în materia salarizării personalului din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale, legiuitorul acordă competență exclusivă consiliilor locale/consiliilor județene/Consiliului General al Municipiului București/ordonatorilor de credite. Autoritățile administrației publice locale enunțate au, așadar, dreptul de decizie referitor la stabilirea salariului de bază al acestor categorii de personal din sistemul bugetar, dispunând, prin bugetul local, de resursele și mijloacele necesare îndeplinirii acestei competențe. O asemenea competență se exercită însă cu respectarea normelor, criteriilor și standardelor stabilite de Legea-cadru nr. 153/2017.

Astfel, potrivit art. 6 lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, marja de apreciere a autorităților administrației publice locale nu este nelimitată, ci aceasta se exercită cu încadrarea între limitele minime și maxime prevăzute prin lege pentru drepturile salariale.

De asemenea, Legea-cadru nr. 153/2017 consacră criterii clare pentru stabilirea salariului de bază și a salariului lunar al personalului din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale, criterii care sunt obligatorii pentru autoritățile administrației publice locale. Astfel, referitor la această categorie specială, Legea-cadru nr. 153/2017 instituie reguli specifice: nomenclatorul funcțiilor necesare desfășurării activităților specifice fiecărei instituții sau autorități a administrației publice locale, precum și ierarhia funcțiilor sunt prevăzute în anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. III și cap. II lit. A pct. IV [art. 11 alin. (2) din lege]; nivelul veniturilor salariale se stabilește fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București [art. 11 alin. (4) din lege]; angajarea, promovarea, avansarea în gradatie a personalului prevăzut la art. 11 alin. (1) din lege se fac cu respectarea prevederilor legii, precum și a celorlalte reglementări specifice funcționarilor publici și personalului contractual [art. 11 alin. (5)]. (...)

În aceste condiții, având în vedere reperatele oferite de legiuitorul primar în materia salarizării personalului din aparatul administrației publice locale, Curtea constată că prevederile legale criticate nu încalcă art. 1 alin. (4) din Constituție, ci dau expresie opțiunii legiuitorului de a acorda consiliilor locale/consiliilor județene/Consiliului Local al Municipiului București competența în această materie, în aplicarea dispozițiilor art. 120 din Constituție.

Referitor la critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 16 din Constituție, prin prisma unei pretinse discriminări salariale existente între funcționarii publici care își desfășoară raporturile de serviciu în aparatul propriu al diferitelor autorități ale administrației publice locale la nivel național, precum și între această categorie de personal bugetar și celelalte categorii de personal reglementate de Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea constată că nici aceasta nu este întemeiată.

Astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în acord și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, Hotărârea din 13 iunie 1979 pronunțată în Cauza *M. împotriva Belgiei*), principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.

Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea reține, pe de o parte, că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, în aparatul propriu al unor autorități

ale administrației publice diferite. În acest sens, art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, în timp ce art. 6 lit. h) din lege consacră principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat. De asemenea, art. 8 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește criteriile generale pe baza cărora are loc ierarhizarea posturilor în vederea stabilirii salariilor de bază, atât între domeniile de activitate, cât și în cadrul aceluiași domeniu.

O asemenea reglementare permite, așadar, în raport cu criteriile obiective, realizarea unor diferențieri în stabilirea salariului de bază/salariului lunar al personalului bugetar din aparatul propriu al consiliilor județene, primăriei, consiliilor locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, fără ca aceasta să fie contrară dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

60. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.1. Asupra admisibilității sesizărilor

61. Prealabil, se impune a se verifica dacă, în raport cu întrebarea formulată de către titularul sesizărilor, sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

62. Sesizarea de față este formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ adoptat la 13 iunie 2024 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024.

63. Pornind de la aprecierea instanțelor de trimitere conform căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 ar dispune cu titlu imperativ sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în oricare dintre cauzele enumerate limitativ de art. 1, se impune a se menționa mai întâi care este rolul noului act normativ și care sunt diferențele față de mecanismul similar prevăzut de Codul de procedură civilă.

64. Conform preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, aceasta a fost adoptată „ținând seama de necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare — care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice” și „ținând seama de faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”.

65. Așadar, prin acest act normativ a fost creat un mijloc procedural care permite instanțelor judecătorești să solicite instanței supreme să se pronunțe în principiu asupra unei chestiuni de drept în litigiile privind:

— [art. 1 alin. (1)] stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal;

— [art. 1 alin. (2)] stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea

drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

66. Referitor la condițiile de admisibilitate a sesizării, art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede următoarele: „Dacă, în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

67. Din aceste prevederi legale rezultă că, spre deosebire de art. 519 din Codul de procedură civilă, noul act normativ se aplică doar proceselor anume prevăzute la art. 1, respectiv celor având ca obiect stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și celor având ca obiect stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

68. În al doilea rând, spre deosebire de art. 519 din Codul de procedură civilă, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 permite și completului de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în litigiile prevăzute la art. 1.

69. În continuare, o altă deosebire decurge din faptul că, în cazul sesizării întemeiate pe prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, suspendarea judecării cauzelor similare este obligatorie, și nu facultativă.

70. În plus, sesizarea întemeiată pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu este condiționată de existența și analiza noutății problemei de drept.

71. Concluzionând, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în litigiile anume prevăzute de art. 1, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*.

72. Toate celelalte condiții de admisibilitate, instituite de art. 519 din Codul de procedură civilă și expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție în deciziile pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, rămân însă neschimbate, astfel cum rezultă din conținutul art. 4, conform căruia „dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

73. Așadar, sesizarea instanței supreme în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie să îndeplinească următoarele condiții de admisibilitate:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— litigiul să fie dintre cele prevăzute la art. 1, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

— existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări jurisprudențiale diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curte de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

74. În cazul concret al sesizării de față, examinarea condițiilor impuse cumulativ de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 pune în evidență faptul că sunt îndeplinite doar în parte cerințele legale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile enunțate anterior.

75. Astfel, este îndeplinită condiția de admisibilitate legată de obiectul sesizării, litigiile fiind dintre cele prevăzute la art. 1.

76. Totodată, sesizările sunt formulate în cauze în curs de judecată, și această condiție fiind îndeplinită.

77. Din verificările efectuate rezultă că nu există o pronunțare asupra chestiunii sau problemei de drept în discuție printr-o altă hotărâre prealabilă anterioară sau printr-o decizie pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii și ea nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, fiind astfel îndeplinită o altă condiție de admisibilitate impusă de dispozițiile legale.

78. Prin urmare, prezenta sesizare îndeplinește condițiile legale de ordin procedural, astfel încât, în continuare, trebuie să se stabilească dacă problema de drept ridicată de către instanța de sesizare este o chestiune de drept reală, veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

79. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care vizează identificarea unei veritabile probleme de drept care ar putea forma obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile se observă că legiuitorul instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie stabilită legătura necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

80. Este îndeplinită condiția ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, cât timp, în cauzele în care s-au formulat sesizările, reclamantii susțin că este încălcat principiul nediscriminării și al egalității de tratament, care presupune acordarea unui salariu de bază egal angajaților care prestează aceeași muncă sau o muncă de valoare egală.

81. Cu privire la condiția existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări

diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că aceasta presupune identificarea unor dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale care sunt imperfecte, lacunare, contradictorii sau necorelate cu alte prevederi, fiind susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite și, în consecință, să creeze practică neunitară.

82. Așadar, nu orice chestiune de drept poate să fie supusă interpretării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială, ci numai acele dispoziții legale care au caracter precar, dual sau complex, putând da naștere unor interpretări divergente.

83. În caz contrar, rolul instanței supreme ar deveni unul de soluționare directă pe fond a cauzei în discuție, afectând astfel actul de justiție pe care instanța de trimitere este chemată să îl efectueze în mod direct și efectiv, rol care este consacrat la nivel constituțional.

84. În cauza de față, sesizările conexe care au generat declanșarea mecanismului de unificare jurisprudențială de față provin de la o singură instanță și de la același complet de judecată, care, în cuprinsul punctului de vedere înaintat ulterior sesizării, expune o abordare clară și concisă cu privire la modul în care ar trebui dezlegată problema de drept.

85. Or, astfel cum deja s-a stabilit în practica Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în condițiile în care instanța de trimitere expune o interpretare clară și argumentată în privința chestiunii de drept în discuție, fără a fi prezentate și argumentate diferite interpretări posibile ale textului legal ori elemente care să conducă la concluzia că acesta ar avea un caracter complex ori precar — imperfect, lacunar ori contradictoriu —, nu se poate aprecia că există o veritabilă problemă de drept care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile (Decizia nr. 50 din 26 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1132 din 24 noiembrie 2022).

86. Așa fiind, în cauză nu este vorba de dificultăți de interpretare a vreunei prevederi legale, ci de atribuția instanțelor investite cu soluționarea litigiilor de a analiza probele cauzei și de a le da eficiența legală, atribuție ce nu poate face obiectul mecanismului declanșat prin prezentele sesizări.

87. În concluzie, lipsește o condiție esențială de admisibilitate a sesizărilor, respectiv aceea de a exista o chestiune de drept susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, sesizarea fiind inadmisibilă.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibile sesizările conexe formulate de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, în dosarele nr. 3.678/107/2023, nr. 3.676/107/2023 și 3.674/107/2023, cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prin sintagma «asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală» prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 se înțelege și situația în care munca prestată este aceeași, dar diferă studiile persoanelor care efectuează munca, respectiv unele au studii superioare, iar altele au studii medii; dacă atribuțiile scrise în fișa postului au vreo relevanță, câtă vreme munca prestată este efectiv aceeași.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 octombrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 86
din 18 noiembrie 2024

Dosar nr. 2.040/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Cristina Trușescu	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.040/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Buzău — Secția I civilă în dosarele nr. 653/114/2023 și nr. 1.265/114/2023 și de Tribunalul

Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 1.599/111/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulat un punct de vedere de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, pârât în Dosarul nr. 1.599/111/2024 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizărilor

7. Tribunalul Buzău — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 4 septembrie 2024, în Dosarul nr. 653/114/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, referitor la principiul nediscriminării, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările ulterioare, să se stabilească dacă salarizarea specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor, conform dispozițiilor art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018, cu modificările ulterioare, poate fi aplicată pentru întregul personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, având în vedere că specialiștii IT fac parte din personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, conform art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, cu modificările și completările ulterioare, și întregul personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor este salarizat conform capitolului II al anexei nr. V la *Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare*”.*

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 27 septembrie 2024 cu nr. 2.040/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 18 noiembrie 2024.

9. La aceeași dată a fost înregistrat și Dosarul nr. 2.043/1/2024, având ca obiect o sesizare identică formulată de aceeași instanță,

la aceeași dată, într-o altă cauză, respectiv în Dosarul nr. 1.265/114/2023 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă.

10. Ulterior, la 21 octombrie 2024, a fost înregistrat Dosarul nr. 2.304/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă, prin încheierea pronunțată la data de 23 septembrie 2024, în Dosarul nr. 1.599/111/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile „privind starea de discriminare dintre personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor și specialiștii IT din cadrul aceluiași instanțe salarizați la nivelul maxim al salariului de bază brut și al cuantumului sporurilor, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, cu modificările și completările ulterioare, raportat la capitolul II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018, cu modificările ulterioare”.

11. Constatând că dosarele nr. 2.040/1/2024, nr. 2.043/1/2024 și nr. 2.304/1/2024 au ca obiect sesizări pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce se află în strânsă legătură, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-a dispus conexarea celor trei cauze.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

12. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017):

„Art. 6. — Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție; (...)

13. Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 567/2004):

„Art. 3. — (1) Personalul auxiliar de specialitate funcționează în cadrul compartimentelor auxiliare ale instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea, organizate potrivit art. 116-118 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT.

(3) Corpul grefierilor este alcătuit din grefieri cu studii superioare și grefieri cu studii medii.

(4) Sunt conexe personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea funcțiile de agent procedural, aprod și șofer.”

14. Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările ulterioare (Legea nr. 207/2018):

„Art. 1. — Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: (...)

53. La articolul 120, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

«(6) Specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor, din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor aflate în coordonarea acestuia, al Ministerului Justiției și al Inspecției Judiciare beneficiază de aceleași drepturi salariale ca specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție stabilite potrivit legislației privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

(7) Personalul prevăzut la alin. (2) beneficiază de drepturile salariale prevăzute pentru specialiștii de la art. 116 alin. (5) din prezenta lege.» (...)

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept supuse interpretării

15. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău — Secția I civilă la data de 20 martie 2023, cu nr. 653/114/2023, reclamantele au solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: recunoașterea stării de discriminare în care au fost plasate de către părți, în materie salarială, având în vedere calitatea lor de personal auxiliar de specialitate din cadrul familiei ocupaționale „Justiție” în perioada august 2018 — la zi și în continuare, prin neacordarea salariului de bază brut lunar și a cuantumului sporurilor de risc și suprasolicitare neuropsihologică și de confidențialitate, precum și a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare și periculoase, prin raportare la specialiștii IT — personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor și, în consecință, uniformizarea modului de calcul al acestor drepturi salariale, în perioada august 2018 — la zi și în continuare; repararea prejudiciului ce li s-a creat prin neacordarea acestor drepturi salariale, respectiv obligarea părților la plata către acestea pentru perioada august 2018 — la zi și în continuare, pentru fiecare lună și până la recunoașterea efectivă a dreptului, a diferenței dintre suma care li s-a plătit efectiv și suma care ar fi trebuit să li se plătească, cu titlu de salariu de bază brut lunar și cuantum sporuri, prin luarea în considerare a nivelului maxim al salariului de bază brut lunar și a cuantumului sporurilor de risc și suprasolicitare neuropsihică și de confidențialitate, precum și a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare și periculoase plătite specialiștilor IT — personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor; actualizarea sumelor stabilite mai sus cu indicele de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică și prin aplicarea dobânzii legale penalizatoare pentru executarea cu întârziere a acestor obligații de plată privind diferențe de drepturi salariale, calculate începând cu data scadenței plății sumelor ce ar fi trebuit să fie achitate (datele la care s-au efectuat plățile drepturilor salariale ale acestora) și până la plata efectivă a sumelor convenite solicitate în capetele de cerere 2 și 3.

16. Dosarul nr. 1.265/114/2023 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă are un obiect identic.

17. Prin cererea de chemare în judecată formulată în Dosarul nr. 1.599/111/2024 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, reclamantii au solicitat recunoașterea stării de discriminare în raport cu specialiștii IT în privința modului de salarizare, prin acordarea salariului de bază brut lunar și a sporurilor la nivel maxim, începând cu luna august 2018.

18. În motivarea acțiunii s-a arătat că, potrivit capitolului II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor cuprinde grefierii și specialiștii IT, salarizați identic conform nr. crt. 1, 2, 5, 7-9 din tabelul anexă care stabilește coeficienții de ierarhizare și implicit plafonul prevăzut pentru anul 2022. De asemenea, s-a arătat că specialiștii IT sunt remunerați potrivit dispozițiilor art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

19. La termenele de judecată când s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție părțile au lipsit, iar încheierile de sesizare nu cuprind punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

20. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, a fost formulat un punct de vedere de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, pârât în Dosarul nr. 1.599/111/2024 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, prin care arată că nivelul de salarizare al acestor categorii de personal este diferit întrucât nu se găsesc într-o situație identică cu cea a specialiștilor IT, chiar dacă ambele categorii profesionale aparțin personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor.

V. Punctele de vedere ale instanțelor de trimitere cu privire la admisibilitatea sesizărilor

21. Completele de judecată ale instanțelor de sesizare — Tribunalul Buzău — Secția I civilă și, respectiv, Tribunalul Sălaj — Secția civilă — au arătat că, având în vedere că litigiile privesc stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța asupra chestiunii de drept, față de dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

VI. Punctele de vedere ale instanțelor de trimitere cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

22. Completele de judecată ale instanțelor de trimitere nu au exprimat niciun punct de vedere cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept.

23. La solicitarea expresă a Înaltei Curți de Casație și Justiție de complinire a unor elemente din cuprinsul încheierilor de sesizare, Tribunalul Buzău — Secția I civilă a răspuns în sensul imposibilității realizării acesteia după suspendarea cauzelor și dezinvestirea instanței.

24. Tribunalul Sălaj — Secția civilă a arătat, prin încheierea din 30 octombrie 2024, că tratamentul juridic aplicat specialiștilor IT din punctul de vedere al salarizării nu poate fi decât diferit, deoarece pentru determinarea ipotezei „funcției similare” nu este suficient să se constate că grefierii și specialiștii IT alcătuiesc personalul auxiliar al instanțelor și parchetelor.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale

25. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat o practică judiciară unitară și consistentă, în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la principiul nediscriminării, nivelul de salarizare a specialiștilor IT nu poate fi aplicat întregului personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor.

26. În argumentarea acestei opinii, instanțele au reținut că nu toți lucrătorii din cadrul aceleiași familii ocupaționale trebuie să primească drepturi salariale egale, avându-se în vedere că nu există o similitudine între funcția de specialist IT și cea de grefier doar pentru că ambele sunt incluse în personalul auxiliar de specialitate, întrucât fiecare dintre acestea au atribuții diferite și desfășoară altă activitate. De asemenea, există o lege specială derogatorie — Legea nr. 207/2018, care modifică în mod expres Legea-cadru nr. 153/2017 în privința specialiștilor IT, care astfel beneficiază de o salarizare diferită de cea a grefierilor ori a celorlalte categorii de salariați din cadrul personalului auxiliar de specialitate.

27. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii, cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

28. În procedurile de unificare a practicii judiciare nu au fost identificate decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție care să prezinte relevanță în dezlegarea chestiunilor de drept sesizate.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

29. Cu privire la dispozițiile art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 a fost pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 10 septembrie 2024, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

30. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 103 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 3 iunie 2019, a fost respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004.

31. Dispozițiile art. I pct. 53 din Legea nr. 207/2018 nu au făcut obiectul controlului de neconstituționalitate.

32. Excepția de neconstituționalitate, sub aspectul criticilor de neconstituționalitate referitoare la salarizarea specialiștilor IT din instanțe și parchete, astfel cum aceasta este reglementată prin capitolul II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a fost examinată de Curtea Constituțională în repetate rânduri (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 428 din 4 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 17 octombrie 2019, Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020, Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 519 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 28 octombrie 2020 sau Decizia nr. 521 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 15 octombrie 2020).

33. Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

X. Raportul asupra chestiunii de drept

34. Judecătorii-raportori au apreciat că cele trei sesizări conexe formulate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile sunt inadmisibile, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

35. Temeiul de drept al prezentelor sesizări conexe îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

36. Domeniul de reglementare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, ordonanța de urgență aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit

din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

37. În materia enunțată se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se prevede: *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

38. Aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4 din ordonanța de urgență, conform căruia *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”*.

39. Din cuprinsul principiilor prezentate în preambulul acestui act normativ rezultă că, la adoptare, legiuitorul delegat a ținut cont de *„configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”*, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism procedural, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, *„în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”*.

40. Se observă, astfel, că, spre deosebire de condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în cea instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept ce se solicită a fi lămurită, iar Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi sesizată și de către completele de judecată investite cu soluționarea cauzelor în primă instanță sau în calea de atac, fiind astfel eliminată condiția sesizării doar de către completele de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor care sunt investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță.

41. Admisibilitatea investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 rămâne, însă, în continuare condiționată de existența unei chestiuni de drept veritabile, nefiind posibilă sesizarea instanței supreme asupra oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii civile. Cât

timp nu regăsim nicio derogare de la această cerință în cuprinsul legii speciale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, vom da eficiență dispozițiilor generale cuprinse în art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă și jurisprudenței deja consacrate cu privire la acest mecanism de unificare a practicii judiciare.

42. De altfel, nu poate fi concepută o reglementare specială care să folosească o noțiune autonomă identică, aceea de „chestiune dificilă de drept”, dar cu un conținut juridic diferit decât cea din legea generală (cu care se completează), mai ales având în vedere dispozițiile art. 15 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare: *„Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri.”*

43. În jurisprudența creată în aplicarea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă referitoare la mecanismul hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant că este necesară întrunirea cerinței privitoare la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție. Chiar dacă chestiunea de drept are legătură cu dezlegarea cauzei, dar ea nu îndeplinește cerința a de a fi o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii și potențial generatoare de practică neunitară, declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare nu este necesară în această ipoteză.

44. Astfel, în legătură cu îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a subliniat faptul că, pentru declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării. În acest sens s-au pronunțat: Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, paragraful 50; Decizia nr. 18 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018, paragraful 43; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 59; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 36; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, paragraful 42.

45. În acest cadru nu trebuie omisă cerința ca încheierea de sesizare să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, în raport cu prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, alături de punctul de vedere al completului de judecată și al părților. Astfel, instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are obligația să se conformeze cerințelor instituite prin art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură

civilă, de la care nu se derogă în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2014, respectiv: „*Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.*”

46. După cum s-a reținut în mod constant, din cuprinsul punctului de vedere al instanței inserat în încheierea de sesizare, conform art. 520 din Codul de procedură civilă, trebuie să rezulte elementele concrete ale cauzei care să facă posibilă analiza necesității mecanismului de unificare raportat la chestiunea de drept indicată. Astfel, acesta trebuie să reflecte caracterul neclar al normei susceptibile de interpretări diferite și dificultatea reală și serioasă în care se află instanța în alegerea uneia dintre variantele potențiale de interpretare, ce depășește obligația generală a instanțelor de drept comun de interpretare a legii și aplicare a acesteia la o cauză pendinte.

47. Or, în cauzele conexe, se poate observa absența totală din încheierile de sesizare a oricărei analize a instanțelor cu privire la chestiunea de drept antamată și la necesitatea mecanismului de unificare, în condițiile în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu și-a propus să deroge de la dispozițiile generale și să impună instanțelor de drept comun sesizarea de drept a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru orice problemă de drept ivită în materia de reglementare, neexistând intenția legiuitorului de partajare a competenței între instanța de trimitere și instanța supremă.

48. Mai mult, în cazul sesizării înregistrate cu nr. 2.304/1/2024, modalitatea de formulare a sesizării nu este adecvată unei solicitări adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile care să dea o rezolvare de principiu unei probleme de drept întrucât nu cuprinde o întrebare cu un grad ridicat de abstractizare și general aplicabilă privind interpretarea unei norme de drept susceptibile de mai multe potențiale răspunsuri, ci o afirmație cu privire la o situație de fapt concretă.

49. Distinct de aceste neconformități ale încheierilor de sesizare ale instanțelor de trimitere, vom evidenția în continuare motivele pentru care acestea nu întrunesc cerința de admisibilitate a existenței unei chestiuni dificile de drept de natură a face necesară declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

50. În cauzele de față, titularii sesizărilor fac trimitere la interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile, fiind necesară realizarea unui simplu raționament judiciar, prin analiza sistematică a textelor legale apreciate ca fiind relevante în cauză, a căror interpretare formează obiectul sesizării.

51. De altfel, chestiunea litigioasă referitoare la eventuala discriminare dintre specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar instituită prin modalitatea de salarizare a celor dintâi a fost analizată de Curtea Constituțională în mai multe rânduri. Excepția de neconstituționalitate, sub aspectul criticilor de neconstituționalitate referitoare la salarizarea specialiștilor IT din instanțe și parchete, astfel cum aceasta este reglementată prin capitolul II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a fost examinată de Curtea Constituțională în repetate rânduri (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 428 din 4 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 17 octombrie 2019, Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020, Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 519 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul

Official al României, Partea I, nr. 998 din 28 octombrie 2020, sau Decizia nr. 521 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 15 octombrie 2020).

52. Referitor la această critică de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

53. De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

54. Prin Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și prin Decizia nr. 408 din 13 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 26 octombrie 2017, Curtea Constituțională a statuat că reprezintă dreptul și obligația autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57.

55. Pe de altă parte, orientarea instanțelor de judecată spre o anumită interpretare a normelor juridice confirmă caracterul clar al acestora, ce nu creează premisele apariției unei practici judiciare neunitare. Jurisprudența națională transmisă și punctele de vedere exprimate de colectivele de judecători naționali ilustrează unanimitatea adoptării soluției de respingere a acțiunilor de tipul celor în care au fost formulate prezentele sesizări conexe, existând o practică judiciară unitară în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la principiul nediscriminării, nivelul de salarizare a specialiștilor IT nu poate fi aplicat întregului personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor.

56. În considerarea acestor argumente, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată așadar că, inclusiv din această perspectivă, nu se întrezărește riscul apariției și dezvoltării unei practici judiciare neunitare, astfel încât să devină necesară activarea mecanismului preventiv de uniformizare reprezentat de pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

57. Pentru toate aceste considerente, cele trei sesizări conexe formulate în baza art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 vor fi respinse, ca inadmisibile.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Buzău — Secția I civilă în dosarele nr. 653/114/2023 și nr. 1.265/114/2023 și de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 1.599/111/2024 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, referitor la principiul nediscriminării, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările ulterioare, să se stabilească dacă salarizarea specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor, conform dispozițiilor art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018, cu modificările ulterioare, poate fi aplicată pentru întregul personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, având în vedere că specialiștii IT fac parte din personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, conform art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, cu modificările și completările ulterioare, și întregul personal auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor este salarizat conform capitolului II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare” și, respectiv, „privind starea de discriminare dintre personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor și specialiștii IT din cadrul aceluiași instanțe salarizați la nivelul maxim al salariului de bază brut și al cuantumului sporurilor, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, cu modificările și completările ulterioare, raportat la capitolul II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1 pct. 53 din Legea nr. 207/2018, cu modificările ulterioare”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 noiembrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

**ACTE ALE AUTORITĂȚII
ELECTORALE PERMANENTE**

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

**partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale,
organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților
naționale și a candidaților independenți pentru care a fost
depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale,
conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006
privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor pentru Senat
și Camera Deputaților din anul 2024**

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului
1	Partidul Liga Acțiunii Naționale	partid politic
2	Partidul Verde	partid politic
3	Partidul Dreptății	partid politic
4	Partidul Social Democrat Unit	partid politic
5	Puiu Barraud Claudia	candidat independent
6	Dan Roberto	candidat independent
7	Renghea Marin	candidat independent
8	Iusein Laura-Mirela	candidat independent

București, 30 decembrie 2024.

Nr. 41.881.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Hotărârii Senatului nr. 132/2024 privind validarea mandatelor senatorilor aleși la data de 1 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1301 din 21 decembrie 2024, se face următoarea rectificare:

— în titlul anexei, în loc de: „Lista senatorilor aleși la data de 1 decembrie 2024, ale căror mandate au fost validate în ședința din 20 decembrie 2024” se va citi: „Lista senatorilor aleși la data de 1 decembrie 2024, ale căror mandate au fost validate în ședința din 21 decembrie 2024”.

★

În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2024 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice pentru fundamentarea bugetului general consolidat pe anul 2025, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1334 din 31 decembrie 2024, se face următoarea rectificare:

— la art. LXVI alin. (1) lit. a), în loc de: „... hotărâre a Guvernului, ...” se va citi: „... act normativ, ...”.

★

La Hotărârea Guvernului nr. 1.632/2024 pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.027/2023 privind declanșarea procedurilor de expropriere a tuturor imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, aprobarea listei imobilelor proprietate publică a statului, precum și aprobarea listei imobilelor proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Drum Expres Conexiune Satu Mare (VO Satu Mare) — Oar (Granița Româno-Ungară — Drum Expres M49 Ungaria)”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1275 din 18 decembrie 2024, se face următoarea rectificare:

— la art. II, în loc de: „**Art. II.** — Suma totală de 1.137.387,13 lei aferentă justelor despăgubiri acordate pentru imobilele prevăzute la pozițiile nr. crt. 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592 și 593 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.027/2023, devenită disponibilă conform art. I, se restituie la bugetul de stat în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri.” se va citi: „**Art. II.** — Suma totală de 1.373.387,13 lei aferentă justelor despăgubiri acordate pentru imobilele prevăzute la pozițiile nr. crt. 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592 și 593 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.027/2023, devenită disponibilă conform art. I, se restituie la bugetul de stat în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 571957